

fælde af, at det ikke skulde vise sig muligt, maa man finde en anden Udvei til at skaffe de her paaregnede 1,600,000 Kr. Jeg har heller ikke foreslaaet nogenjomhelst anden Forhøielse af almindelige Forbrugsartikler, end som jeg foreslog i Fjor, Kaffe og saa The, som man her hjemme ikke i Reglen henregner til Nødvendighedsartikler. Der er en anden Artikel, som naturligvis er et meget godt Skatteobjekt, Petroleum. Jeg har ikke villet stille Forslag om at optage denne Artikel paany, efter at Landsthinget i sin Tid har strøget den. Resultatet i finantsiel Henseende er derfor, at mit Forslag i Aar viser en større Nedgang i Statsindtægterne end i Fjor paa 400,000 Kr. Jeg har ikke ment igjennem den indirekte Beskatning at burde foreslaa nogen yderligere Forhøielse. I ren finantsielt Henseende negter jeg imidlertid ikke, at jeg nærer ikke ringe Betænknelighed, selv ved et Afslag paa 2½ Mill. Kr., særlig efter at vi have kastet et saa stort Beløb over Bord, som stet er ved Sindshjgeloven.

Jeg vil endnu kun tilføie et Par Bemærkninger om Krigsskatten. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind paa de Grunde for og imod, der hentes fra denne Skattelov; de ere saa ofte anførte, at det vilde være trættende at tage dem med. For mit Vedkommende ser jeg ikke rettere, end at den Jordring om Nedgang i de indirekte Skatter, som støtter sig paa Argumentet om Krigsskatten, er baade formalistisk og samtidig inkonsekvent. Jeg kunde meget vel forstaa, om man sagde simpelthen: Krigsskatten var en ren temporær Foranstaltning; det er en Skat, som blev paalagt i det specielle Diemed at sætte Staten i Stand til at bære de forøgede Byrder, som vare en Følge af Krigen, og naar dette Formaal er udføjet, naar Statskassens Behov i saa Henseende er tilfredsstillet, saa hæve vi Krigsskatten, hæve den simpelthen; vi vedtage, at Loven af 5te August 1864 ophører. Det vilde være en Afstæffelse af Krigsskatten. Men det er slet ikke det, Flertallet vil, det er ikke det, der foreslaas. Man foreslaar derimod at lade i alt Fald en Del af Krigsskatten blive staaende og saa hæve andre Statter i Stedet for. Det er et Exempel paa den bekjendte Fremgangsmaade for Smed at rette Bager. Og dette beror, saavidt jeg kan se, paa en Sammenblanding og Forverling af to meget forskjellige Ting. Et er Spørgsmaalet om Ophævelsen af enkelte bestemte Skatter, et Andet er Spørgsmaalet om Skattelettelser overhovedet. Det Første maa væsentlig afgjøres fra økonomiske og sociale Synspunkter, det Andet væsentligt fra et finantsielt Synspunkt.

Deraf kommer den Modsigelse, at man siger det ene Dieblif: vi vil af med Krigsskatten, fordi Staten i finantsiel Henseende har Raad til at affe et saa stort Beløb, og at man samtidig siger: vi ville beholde endel af Krigsskatten, Staten paa Vin, paa Tobak, paa Sukker o. s. v, ja, endog saa delvis forhoie disse Afgifter, fordi de ere økonomisk hensigtsmæssige. Men dette er at benytte det samme Argument til i samme Mandedræt at sige baade Ja og Nei. Og man bør overhovedet ikke benytte dette Argument, fordi det er baade for snevert og for vidt. Det er for snevert, forsaavidt som Staten, naar den overhovedet kræver flere Penge af Borgerne end nødvendigt, bør lette Borgerne for denne overflødige Skat, aldeles uanset, om der eksisterer Noget, der hedder Krigsskat, eller ei, og Argumentet er for vidt, forsaavidt man ikke deri, at en Skat skylder Krigen sin Oprindelse, kan søge et særligt Argument for at afløse den. Enhver ny Skat skyldes til en eller anden Kalamitet, en Trang, et Behov for Statskassen. En Krigsskat er i Almindelighed en slet Skat, fordi den indføres i et Dieblif, hvor der er størst Trang for Penge; men dette kan aldrig blive et Argument for at ophæve en Krigsskat, der tilfældigvis netop er en hensigtsmæssig Skat. Dette skal jeg imidlertid lade ligge. Jeg vil kun fremhæve dette, at selv om man stiller sig paa det krigsskattelige Standpunkt, saa udgjør i Virkeligheden, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt her i Thinget, Krigsskatten ikke det Beløb, man anslaar den til, nemlig ca. 3½ Mill. Kroner. Thi det maa erindres, at samtidig med, at Afgifterne paa visse Artikler derved ere blevne høiere, er Afgiften paa Brændevin derimod sunket meget betydeligt paa Grund af Forhold, som ikke vare forudsjet, dengang man vedtog Krigsskattsloven. Krigsskatten udgjorde i 1880—81 — jeg har ikke senere Data — 3,195,000 Kr., og dertil vil jeg yderligere lægge 1/5 af Raasukkerafgiften, der i 1880 var 340,000 Kr., derved vil Krigsskatten i det Hele have udgjort 3,263,000 Kr. Samtidig eller omtrent samtidig, nemlig i Tidsrummet 1ste Juli 1880 til 30te Juni 1881, har Brændevinsproduktionen været godt og vel 44 Mill. Potter. Hvis man altsaa gaar ud fra en Skat af 4 Stilling pr. Pot, hvilket er den Afgift af Brændevin, som er forudsat i Lov af 7de Februar 1851, inden Krigsskatten blev paalagt, vilde Brændevins skatten udgjøre 3,666,000 Kr.; men i Virkeligheden indbragte Brændevinsafgiften, Krigsskatten indbefattet, i det nævnte Aar kun 3,020,000 Kr., saa at der i Virkelighed var et Deficit af 650,000 Kr., foruden selve Krigsskatten